

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 128/2023
22.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Милене Рашић, Дубравке Дамјановић, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Јована Веселиновића, због продуженог кривичног дела фалсификовање и злоупотреба платних картица из члана 225. став 4. у вези става 2. и 3. и члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Јована Веселиновића - адвоката Ранке Мрдовић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К.бр.23/22 од 26.09.2022. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 682/22 од 02.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.02.2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Јована Веселиновића - адвоката Ранке Мрдовић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К.бр.23/22 од 26.09.2022. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 682/22 од 02.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу К.бр.23/22 од 26.09.2022. године у ставу првом изреке остављена је на снази ранија пресуда Вишег суда у Ужицу К.бр.39/17 од 24.05.2018. године која је само у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка преиначена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1 679/18 од 18.07.2018. године. У ставу другом изреке пресуде обавезан је окривљени Јован Веселиновић да плати суду паушал у износу од 10.000,00 динара, те да плати и друге трошкове кривичног поступка о чијој висини ће председник већа одлучити посебним решењем, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 682/22 од 02.12.2022. године делимично је усвојена жалба бранилаца окривљеног Јована Веселиновића, адвоката Селимира Антонића и Миленка Перића, па је преиначена пресуда Вишег суда у Ужицу К.бр.23/22 од 26.09.2022. године у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Крагујевцу окривљеног Јована Веселиновића за продужено кривично дело фалсификовање и злоупотреба платних картица из члана 225. став 4. у

вези става 2. и 3. и члана 61. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 5 (пет) година и на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 (стохиљада) динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини новчана казна ће бити замењена казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора, док је у преосталом делу жалба бранилаца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног Јована Веселиновића - адвокат Ранка Мрдовић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине пресуде Вишег суда у Ужицу К.бр.23/22 од 26.09.2022. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 682/22 од 02.12.2022. године и предмет упути на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног Јована Веселиновића захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему у образложењу захтева формално не означава ни једну повреду закона, с тим што се из садржине захтева закључује да је исти поднет због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Ово имајући у виду да бранилац у захтеву истиче да је суд повредио закон на штету окривљеног јер је побијану правноснажну пресуду засновао на недозвољеном доказу и то на исказу сведока АА датом на записнику у предметном кривичном поступку - предмету Вишег суда у Ужицу К.бр.23/22. Као разлог незаконитости овог доказа бранилац окривљеног истиче да како је у истом предмету Вишег суда у Ужицу, због истог кривичног дела које је стављено на терет и окривљеном Јовану Веселиновићу, био оптужен и АА као саизвршилац, а према коме је суд донео правноснажну одбијајућу пресуду из разлога јер је јавни тужилац одустао од даљег кривичног гоњења овог окривљеног, то стога, по ставу браниоца, суд није могао да у истом предмету АА испита у својству сведока и на тај начин истом лицу у истој правној ствари да двоструки статус и то најпре статус окривљеног, а након тога статус сведока.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, из списка предмета произилази да је оптужником Вишег јавног тужиоца у Ужицу КТО.бр.38/17 од 14.12.2017. године окривљенима Јовану Веселиновићу и АА стављено на терет извршење кривичног дела фалсификовање и злоупотреба платних картица у саизвршилаштву из члана 225. став 4. у вези става 1, 2. и 3. и члана 33. КЗ. Решењем Вишег суда у Ужицу Кв.41/18 од 20.03.2018. године одређено је да ће се окривљеном Јовану Веселиновићу судити у одсуству по оптужници ВЈТ у Ужицу КТО.бр.38/17 од 14.12.2017. године због кривичног дела фалсификовање и злоупотреба платних картица у саизвршилаштву из члана 225. став 4. у вези става 1, 2. и 3. и члана 33. КЗ. Виши јавни тужилац у Ужицу је поднеском КТО.бр.38/17 од 24.05.2018. године извршио измену и проширење оптужнице КТО.бр.38/17 од 14.12.2017. године тако што је окривљеном Јовану Веселиновићу ставио на терет извршење кривичног дела фалсификовање и злоупотреба платних картица из члана 243. став 3. у вези става 1, 2. и 4. КЗ и кривичног дела лажно пријављивање из члана 334. став 2. у вези става 1. КЗ. Пресудом Вишег суда у Ужицу К.бр.39/17 од 24.05.2018. године окривљени Јован Веселиновић је, у одсуству, оглашен кривим због извршења продуженог кривичног дела фалсификовање и злоупотреба платних картица из члана 225. став 4. у вези става 2. и 3. и члана 61. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 6 (шест) година и на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 (стохиљада) динара, те је на основу члана 423. тачка 1) ЗКП ослобођен од оптужбе за кривично дело лажно пријављивање из члана 334. став 2. у вези става 1. КЗ, док је према окривљеном АА на основу члана 422. тачка 1) ЗКП одбијена оптужба за кривично дело фалсификовање и злоупотреба платних картица у саизвршилаштву из члана 225. став 4. у вези става 1, 2. и 3. и члана 33. КЗ услед одустанка јавног тужиоца од оптужбе. Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1 679/18 од 18.07.2018. године делимично је усвојена жалба оштећеног „Credit Agricole Banka Srbija“ АД Нови Сад, па је преиначена пресуда Вишег суда у Ужицу К.бр.39/17 од 24.05.2018. године у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, тако што је Апелациони суд у Крагујевцу обавезао окривљеног Јована Веселиновића да оштећеном „Credit Agricole Banka Srbija“ АД Нови Сад накнади трошкове кривичног поступка о чијој висини ће, у смислу члана 262. став 2. ЗКП, првостепени суд одлучити посебним решењем, док су одбачене као недозвољене и то у преосталом делу жалба оштећеног и у целости жалба Вишег јавног тужиоца у Ужицу, а жалба браниоца окривљеног Јована Веселиновића - адвоката Снежане Кукањац је одбијена као неоснована и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Надаље, из списка предмета произилази да је бранилац окривљеног Јована Веселиновића - адвокат Селимир Антонић дана 14.06.2022. године поднео Вишем суду у Ужицу захтев за понављање кривичног поступка према окривљеном Јовану Веселиновићу коме је суђено у одсуству, а који кривични поступак је окончан правноснажном пресудом Вишег суда у Ужицу К.бр.39/17 од 24.05.2018. године, наводећи у захтеву да су у конкретном случају наступиле законске могућности да се окривљеном суди у његовом присуству и да се у односу на њега кривични поступак понови сходно члану 479. ЗКП пошто је окривљени од дана 11.04.2022. године доступан суду и налази се на издржавању казне затвора у КПЗ у Пожаревцу по пресуди Вишег суда у Београду К.бр.200/16 од 25.05.2016. године. Решењем Вишег суда у Ужицу Кв.бр.86/22 од 08.07.2022. године дозвољено је у корист окривљеног Јована Веселиновића понављање кривичног поступка довршеног пресудом Вишег суда у Ужицу К.бр.39/17 од 24.05.2018. године која је преиначена пресудом Апелационог суда

у Крагујевцу КЖ1 679/18 од 18.07.2018. године, а у коме је окривљени Јован Веселиновић осуђен у одсуству због продуженог кривичног дела фалсификовање и злоупотреба платних картица из члана 225. став 4. у вези става 2. и 3. и члана 61. КЗ, те је одређено да се у односу на окривљеног поступак враћа у фазу главног претреса. Након тога, у поновљеном кривичном поступку у односу на окривљеног Јована Веселиновића донете су побијане правноснажне пресуде Вишег суда у Ужицу К.бр.23/22 од 26.09.2022. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 682/22 од 02.12.2022. године којима је одлучено на начин како је то напред наведено.

Имајући у виду да из списка предмета произилази да у конкретном случају према саопштеном АА није био раздвојен кривични поступак, нити је исти у односу на саопштеног АА окончан правноснажном осуђујућом пресудом, већ је у кривичном поступку који је вођен у Вишем суду у Ужицу под бројем К.39/17 према саопштеном АА правноснажно одбијена оптужба јавног тужиоца, то стога, и по налажењу Врховног касационог суда, није постојала могућност, у смислу процесне одредбе члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП, упознавања суда са садржином записника о ранијем исказу АА који је он дао у својству окривљеног у предмету Вишег суда у Ужицу К.бр.39/17, а како је то правилно закључио и првостепени суд. Имајући у виду наведено, те имајући при томе у виду да Законик о кривичном поступку не предвиђа никакву процесну забрану да се у таквом случају то лице не може испитати у својству сведока у поновљеном кривичном поступку који се води у односу на другог саопштеног по захтеву за понављање кривичног поступка, већ да Законик о кривичном поступку предвиђа процесну забрану само у односу на саслушање у поновљеном кривичном поступку осуђеног саучесника окривљеног прописану у члану 481. ЗКП, то дакле значи да је суд у конкретном случају био овлашћен да изведе доказ испитивањем АА као сведока и да овај доказ користи при доношењу побијане правноснажне пресуде. Дакле, непосредним испитивањем АА у својству сведока на главном претресу одржаном дана 26.09.2022. године, суд је поступио у свему законито, те је извео дозвољен доказ, а што је иначе учинио на сагласан предлог јавног тужиоца и браниоца окривљеног Јована Веселиновића - адвоката Селимира Антонића који је стављен на главном претресу одржаном дана 31.08.2022. године, што је и констатовано на записнику о главном претресу.

При овоме, како се АА у предметном кривичном поступку (поступак од тренутка подношења захтева за понављање кривичног поступка па до доношења правноснажне одлуке о том захтеву) не појављује у двострукој улози и то као окривљени и као сведок истовремено, то се стога у конкретном случају не може говорити о дуалитету процесних улога одређеног процесног субјекта, а како то неосновано у поднетом захтеву истиче бранилац окривљеног.

Следствено наведеном, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд у доказном поступку извео доказ на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда може заснивати, те да стога није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју бранилац окривљеног неосновано указује у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Јована Веселиновића - адвоката Ранке Мрдовић, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић